

[Krag.]

ærede Finansminister her i Salen; det er yderst beklageligt, at han er gaaet, ellers vilde jeg have bedt ham om at besvare et Spørgsmaal — jeg ved med Sikkerhed, han er i Stand dertil —, nemlig det Spørgsmaal, om den højtærede Finansminister har garanteret Socialministeren disse Penges Tilvebringelse, og paa hvilken Maade. Paa Baggrund af hele det Hyl, man har rejst over manglende Dækning i Forbindelse med Venstres Forslag, synes jeg, at denne her i Luften frit svævende Dame, som Socialministeren præsenterer, er af en noget besynderlig Beskaffenhed.

Da den højtærede Minister ikke var i Stand til at svare paa noget som helst af det, jeg spurgte om, tog han sin Tilflugt til det gamle Vaaben: at rette et Spørgsmaal til mig, et Spørgsmaal, som den højtærede Socialminister naturligvis mente vilde være ganske overordentlig generende; han spurgte, hvad jeg vilde gøre for de arbejdsløse. Maa jeg sige til den højtærede Minister, at det er aldeles ikke min Sag at tage Stilling til, hvad der skal gøres ved de arbejdsløse, thi man har forkastet den Anvisning, jeg har givet. Mulighederne for dens Fremme har man ødelagt gennem Loven af 19. Oktober, og man ødelægger dem yderligere gennem den Tillægslovgivning, her er Tale om. Men efter at de Herrer har slængt vor Anvisning til Side, maa det blive deres Sag at handle, saa nytter det ikke, at de bagefter kommer og siger: Hvad vil I nu gøre? Thi vi skylder dem intet Svar paa dette Spørgsmaal.

Saa skal jeg endnu sige til den højtærede Minister, at den Udtalelse, som han citerede af den sidste Halvdæl af Talen, som han holdt ved Lovforslagets Fremsettelse, den betragter jeg som en Provokation; thi dens Indhold kan kort udtrykkes derigennem: Hvis man ikke i den danske Rigsdag, i den danske Befolkning bøjer sig for de Understøttelses- og Hjælpekrav, som fra Radikalsocialismens Side stilles, saa bliver vi ikke forskaanet hverken for bevæbnede Bander eller for en desperat og haabløs Ungdom. Deri ligger en Anvisning paa blot at sætte Lovløsheden i Værk, derigennem er Midlet skabt, som skal tvinge anderledes tænkende til at bøje sig ind under de Krav, som stilles, og til at imødekomme dem.

Det er det, jeg har sagt i Gaar, at til en saadan Provokation synes jeg, den højtærede Socialminister skulde have holdt sig for god, og jeg føjede til, at jeg havde ikke

hørt tilsvarende, siden den nuværende Statsminister talte Ministeriet Neergaard og Venstre til i Aarene 1920—24, og dette fastholder jeg.

Og saa sluttelig kun dette, at den højtærede Minister burde ikke have nedladt sig til at paastaa, at jeg forsvarer Freden, men ønsker Krigen. Hvor faar den højtærede Minister dog dette fra? Det er jo i ubetinget Uoverensstemmelse med Sandheden, det er absolut i Uoverensstemmelse med, hvad jeg om hele Problemet paa Arbejdsomraadet, som er saa stærkt brændende i disse Dage, udtalte i Gaar.

Jeg sagde udtrykkeligt dette, at der ingen findes her i Landet, som ikke dybt vilde beklage, om Mulighederne i Henseende til et kraftigt Fremstød, en stærk Nyudvikling af dansk Produktion, som er skabt gennem Papirkronen, gennem Valutaordningen, skulde forspildes. Jeg føjede dertil, at ingen i dette Land er i Tvivl om, at det vil være en Ulykke, om de Værdier, der er tilbage — og vi har ikke for mange af dem —, knuses i et saadant stort Arbejdsopgør, om den Købeevne, som de endnu arbejdende besidder, skulde formindskes. Først og fremmest vilde dette virke skadeligt paa Producenterne af elementære Livsfornødenheder, først og fremmest paa det i Forvejen saa haardt trængte danske Landbrug.

Men jeg føjede til, at naar vi ser paa, hvorledes vort Erhvervslivs Indtjeningsmuligheder i Aarene fra 1925 til Dato, udtrykt gennem Engrospristallets Fald, er dalet med mindst 50 pCt., medens Driftsomkostningerne i den samme Periode — og her spiller Arbejds lønningerne jo en Hovedrolle — kun er dalet med en halv Snes Procent, naar vi ser paa hele den Arbejdsløshed, som ogsaa i Øjeblikket hjemsøger det danske Samfund; ja, saa maa vi vel sige, at Freden vil være ganske overordentlig værdifuld, men ikke Fred for enhver Pris, ikke fortsat den Fred, som bringer Arbejdet paa de danske Arbejdspladser til at visne.

Jeg citerede Digteren: Fred er ej det bedste, men at vi noget vil — og vi vil noget i dette Land, sagde jeg. Hvad der end kan skille os i vor Opfattelse af det offentlige Livs Formaal og Vilkaar, saa vil vi alle en Indsats til Genskabelse af gode og sunde økonomiske Kaar i det danske Folk. Vi har alle denne Villie. Og saa sagde jeg: Den Fred, det gælder om at skabe, det er den, som gør det muligt for Villien at udløse Evnerne.

Hvis dette skal betyde, at jeg har pro-